

Tardor a Roma

El passat 5 d'octubre, un dia abans de la celebració del primer aniversari de la canonització de sant Josepmaria Escrivà, el diari La Vanguardia va publicar un article en el qual el vicari de l'Opus Dei a Catalunya recordava la inoblidable jornada del 6 d'octubre de 2002.

07/11/2003

La tardor a Roma és lluminosa i càlida. Fa un any assistíem, en la plaça de Sant Pere, a la canonització

de sant Josepmaria Escrivà. “El sant de l'ordinari”, el va anomenar Joan Pau II. Pocs dies abans, una altra multitud s'havia concentrat allà per assistir a la canonització del caputxí Pius de Pietrelcina.

Ens disposem ara a viure altres dos esdeveniments globals de la tardor romana: els 25 anys de pontificat de Joan Pau II i la beatificació de la mare Teresa de Calcuta. El món se sent família entorn d'aquest pare venerable i ancià, el Sant Pare, i davant la mirada incisiva d'aquella dona petita que inquieta les consciències contemporànies. Un assagista ha dit que els grans esdeveniments que han canviat el curs recent de la història han estat fortuïts. Per a un home de fe, no és així. Quan el juny de 1946 sant Josepmaria va arribar a Roma, malalt, discutit, veient tancat el camí pel qual Déu li duia, posada la confiança en la Mare de Déu de la

Mercè i en les gestions d'amics com l'abat Escarré, la mà amiga va ser un jove monsenyor de la Cúria, Giovanni Battista Montini. Ell va obrir les primeres portes a aquella forma nova. Després, la crida universal a la santedat, la missió dels laics, la santificació del treball ordinari –que eren per a sant Josepmaria el sentit del seu viure– van tenir el ressó eclesial degut en el concili Vaticà II. Va ser aquell monsenyor jove, després Pau VI, qui va portar a terme la gran aportació del segle XX a la història de l'Església, iniciativa providencial del Papa bo, el beat Joan XXIII. Més tard va venir una certa desorientació.

Sant Josepmaria va oferir la seva vida per l'Església i pel Sant Pare. Va recórrer continents per confirmar en l'amor a l'Església laics, sacerdots, religiosos. La seva passió va ser l'Església, precisament perquè veia “bullir” en cada persona la sang de

Crist: perquè cadascuna ha merescut el sacrifici sencer de la creu.

D'aquells dies romans guardo la vivència alegre de l'afecte mutu de pastors, religiosos, moviments... És una varietat que ens uneix, perquè expressa la riquesa del rostre de Crist, que cap forma esgota. Això ens va deixar sant Josepmaria: l'alegria d'aquesta Comunió que ara ens porta novament la tardor romana.

ANTONI PUJALS, vicari de l'Opus Dei a Catalunya

30 d'octubre de 2003

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/tardor-a-
roma/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/tardor-a-roma/) (12/08/2025)